

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **S. s. s., a. s.**, zastoupeného advokátem JUDr. Ondřejem Davidem, Ph.D., se sídlem K Safině 669, Praha 4 - Hrnčíře, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2003 č. j. 2 Ca 25/2003 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2003 č. j. 2 Ca 25/2003 - 40 **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „Městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2003 čj. ÚSŘ 14375/03/pe a rozhodnutí Obecního úřadu v Líbeznících - stavebního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2003 čj. 719-02-4, a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze se podává, že žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedených rozhodnutí správních orgánů. Žalobce v žalobě tvrdil, že před vydáním rozhodnutí nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav na jeho pozemcích (§ 32 odst. 1 správního řádu), protože žalovaný si neopatřil všechny podklady potřebné k vydání rozhodnutí. Nedošlo ani k místnímu šetření, přičemž tato skutečnost je pro zjištění a objasnění skutečného stavu věci nedostačující. Poukazoval na to, že nebyly

provedeny další důkazní prostředky podle § 34 odst. 2 správního řádu, a to výslech svědků, znalecké posudky a ohledání. Žalovaný si prokazatelným způsobem neověřil, že na pozemcích žalobce je objekt, který lze v souladu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona identifikovat jako stavbu, která podléhá stavebnímu povolení.

Městský soud v Praze ze shora uvedeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně zjistil, že žalobce se dopustil protiprávního jednání podle § 106 odst. 3 písm. e) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), tím, že ve stanovené lhůtě neprovedl rozhodnutí správního orgánu I. stupně čj. 411-01-3 ze dne 27. 11. 2001, které nabylo právní moci dnem 28. 12. 2001, o odstranění stavby pro skladování na pozemku parc. č. 76/2 v kat. území L. Lhůta k odstranění stavby byla stanovena na 3 měsíce od právní moci rozhodnutí. Stavební úřad dne 7. 5. 2002 zjistil, že stavba odstraněna nebyla.

Správní orgán I. stupně proto shora uvedeným rozhodnutím za nesplnění povinnosti k odstranění stavby žalobci uložil pokutu ve výši 600 000 Kč.

K odvolání žalobce žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že výši pokuty změnil z částky 600 000 Kč na částku 200 000 Kč, jinak napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze v odůvodnění rozsudku dospěl k závěru, že pokuta byla žalobci udělena právem, protože ze správního spisu vyplynulo, že žalobce, který je právnickou osobou, neprovedl ve stanovené lhůtě rozhodnutí správního orgánu I. stupně o odstranění stavby. Byla tak naplněna skutková podstata § 106 odst. 3 písm. e) stavebního zákona. Městský soud v Praze byl toho názoru, že správní orgán I. stupně pro své rozhodnutí zajistil důkazy potřebné pro rozhodnutí ve věci a správně zjistil skutkový stav. K žalobní námitce, že nebyly provedeny další důkazní prostředky uvedené v § 34 odst. 2 správního řádu, Městský soud v Praze uvedl, že se jedná o možné důkazní prostředky, které lze ve správním řízení použít; neznamena to, že tyto důkazní prostředky budou v každém správním řízení provedeny. Nutno vzít v úvahu charakter řízení, které je vedeno. Městský soud v Praze dodal, že stavební zákon nezná rozdělení věci na movité a nemovité. Zná jen pojem stavby podle § 139a stavebního zákona; za stavbu se podle tohoto ustanovení považují veškerá stavební díla bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání.

Městský soud shledal rozhodnutí žalovaného zákonným a žalobu zamítl.

V kasační stížnosti žalobce tvrdí, že rozhodnutí Městského soudu v Praze je nezákonné, neboť soud nesprávně posoudil právní otázky v předcházejícím řízení a řízení je zatíženo vadami, které spočívají v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu v provedeném dokazování, a že při zjišťování skutkového stavu před správním orgánem byl porušen zákon.

Žalobce (na několika místech chybně uvedeno „žalovaný“) namítl, že v řízení jde o movitou věc, který není stavbou v právním slova smyslu, tj. nejde o stavbu, která by byla spojena pevným základem se zemí. V takovém případě žalovaný nemohl uložit pokutu za neodstranění nepovolené stavby. Správní orgán nesprávně posoudil právní otázku ohledně povahy objektu a v důsledku toho nesprávně rozhodl ve věci.

Žalobce dále namítá, že řízení před správním orgánem je zatíženo vadami, které měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Před vydáním rozhodnutí nebyl přesně a úplně

zjištěn skutečný stav na pozemcích žalobce (§ 32 odst. 1 správního řádu), neboť správní orgán I. stupně si neopatřil všechny doklady potřebné k vydání rozhodnutí. „Nedošlo ani k místnímu šetření, přičemž tato skutečnost je pro zjištění a objasnění skutečného stavu věci nedostačující.“ Další důkazní prostředky podle § 34 odst. 2 správního řádu, a to výslech svědků, znalecké posudky a ohledání nebyly provedeny. Správní orgány si tedy prokazatelným způsobem neověřily, že na pozemcích žalovaného (správně žalobce) je objekt, který lze identifikovat jako stavbu, jejíž výstavba podléhá stavebnímu povolení stavebního úřadu.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozsudku Městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je důvodná, i když z jiných důvodů než jsou v ní uvedeny.

V projednávané věci Městský soud v Praze rozhodoval o žalobě žalobce, který je akciovou společností a tedy právnickou osobou, již se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty podle § 106 odst. 3 písm. e) stavebního zákona. Podle návěti k § 106 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad udělí pokutu do 1 000 000 Kč právnické osobě, která... .

V projednávané věci se tedy jednalo o pokutu uloženou právnické osobě (obchodní společností), tedy o pokutu za tzv. jiný správní delikt.

Podle § 31 odst. 1 s. ř. s. krajský soud ve věcech správního soudnictví, nestanoví-li zákon jinak, rozhoduje ve specializovaných senátech složených z předsedy a dvou soudců.

Výčet věcí, v nichž ve správním soudnictví u krajských soudů rozhoduje specializovaný samosoudce, je uveden v § 31 odst. 2 s. ř. s. a rozhodování ve věcech jiných správních deliktů v tomto ustanovení obsaženo není. Ani zvláštní zákon nestanoví, že by ve věcech správních deliktů právnických osob spáchaných podle stavebního zákona rozhodoval specializovaný samosoudce. Správní delikty právnických osob nelze zaměňovat s přestupky osob fyzických.

V projednávané věci rozhodl specializovaný samosoudce Městského soudu v Praze, i když měl rozhodovat specializovaný senát tohoto soudu. Rozhodnutí je tak zatíženo vadou spočívající ve zmatečnosti řízení spočívající v tom, že soud byl nesprávně obsazen (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud není vázán důvody kasační stížnosti, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). V dalším řízení je Městský soud v Praze v otázce svého obsazení při rozhodování ve věci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Městský soud v Praze v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

V dalším řízení by měl městský soud vyzvat žalobce, aby konkretizoval žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu